

jeg sagt mange Gange). Under den Forhandling? Lad mig nævne et Brudstykke af denne Forhandling. Ministeren sagde den Gang: Jeg advarer Regeringen mod at slagte Hønen, der lægger Guldæg. Ja, men hvis det skal tages med det samme Beløb, synes jeg, at det kan være „Hønen“ det samme, enten man kalder det en Afgift af Netto- eller af Bruttotonnagen. Naar Afgiften, hvis den tages af Nettotonnagen, bliver forhøjet, saa at der udkommer det samme Beløb, som naar Afgiften tages af Bruttotonnagen, bliver det meningsløst at tale om, at man skal vogte sig for at slagte Hønen, der lægger Guldæg, saa har det ingen Forbindelse med den Sag. Og Ministeren sagde det heller ikke. Han sagde, den Gang man i 1916 vilde øse af Guldstrømmen: Øs ikke for rigeligt. Men endelig vil jeg sige, at Ministeren ikke nøjedes med dette, men advarede andre Samfundsklasser og sagde: Tag jer i Agt, for hvis Ministeren faar Lov til at tage fat paa Rederne, som det her ønskes, kommer Turen til jer. Det er saa aabenbart, at Ministeren den Gang advarede imod at øse for stærkt af Guldstrømmen. I Maj 1916 var Ministeren selv klar over, at der ikke endnu kunde kræves nogen Finansplan eller Forslag til Skatter. I November 1916 erklærede den daværende Finansminister (Brandes): Nu gælder det om yderligere at udnytte den Guldflod, der flyder saa rigeligt, og han erklærede, at han var enig deri sammen med Socialdemokraterne, som yderligere understregede det. Saa kom Skatterne i 1917 lige umiddelbart derefter. Hvad sagde da Venstre om disse Skatter?: Vi bliver pisket med Svøber. Den højtærede Minister talte ingenlunde om, at Skatten skulde være højere — det var, da Guldstrømmen flød —, men han sagde: Vi bliver pisket med Svøber, det vil blive yderst trykkende. Og da Ministeren i 1918 sagde: Vi maa have flere Skatter endnu, udtalte Venstres Ordfører: Nu vil Ministeren piske os med Skorpioner. Ligger der i disse Udtalelser en eneste Gang fra Venstres Side et Forsøg paa at faa flere Skatter eller mindre Laan? Videre siger den højtærede Minister, at alle hans Citater viser, at Venstre var ganske enigt med de andre Partier i, at vi maatte øse af Guldstrømmen. Jeg hævder, at Venstre har aldrig krævet mere Skat og mindre Laan, men der er en Ting, med Hensyn til hvilken Venstre ubestrideligt har Førerskabet, det er med Hensyn til de indirekte Skatter. Det var den nuværende højtærede Finansminister, der, ivrigt støttet af det konservative Folkeparti, ivrigt støttet af Landstinget, efter mange, mange Paa-

mindelser og stærkt Pres endelig fik Finansministeren til at gaa med til indirekte Skatter under Protest fra Socialdemokratiets Side, medens man nu fra Venstres Side siger, at Socialdemokraterne viste deres store Interesse for de indirekte Skatter ved under Krigen at gaa med til saadanne mægtige Skatter. Saaledes var Udviklingen. Venstre og Konservative, der stod med Flertal i Landstinget, fremtvang indirekte Skatter under Protest fra Socialdemokratiet. Der har Venstre Æren. Endelig gør jeg opmærksom paa, at ved den sidste Skattelov i 1918 erklærede Venstres Ordfører, at hvis Krigen slutter nu, er disse Skatter alt for høje. Krigen sluttede. To Aar efter kom den samme Mand, der havde været Venstres Ordfører, nu som Finansminister, og bad Rigsdagen om at faa fornyet de Skatter uændret, som han i 1918 mente var for høje, og gennem disse Skatter fik han 25 Mill. Kr. mere i Indtægt de to første Aar, end Forgængeren havde haft. Desuagtet kom der et mægtigt Underskud. Det var Venstres Ordfører, der pegede paa, at skal vi have Penge, skal det være gennem Skat paa noget, som Befolkningen bruger: Maa jeg bede om at faa Skat paa Røg- og Skraatobak, det er Luksus, sagde man, en saadan Skat rammer, hvor Evnen er. Men jeg vil mene, at en Formue- og Indkomstskat ramte bedre end Skatten paa Røg- og Skraatobak. [Jeg har nu paaapeget, hvorledes det gik med Skattelovene og med Laanene. Jeg tror, det vil være umuligt at nævne et eneste Citat, som viser, at Venstre har krævet Skatter, men at de Radikale og Socialdemokraterne har modsat sig dem. Ikke en eneste Gang kan der nævnes, hvor Venstre gik mod Laan eller krævede mindre Laan udover det første i 1914, der blev optaget ganske billigt, og hvor man et halvt Aar efter erklærede, at det viste sig ikke at være stort nok. Jeg mener derfor, vi maa kunne blive fri for den Tale, at det var, fordi man glemte at lytte til Venstres Raad, at vi fik den store Gæld under Krigen. Det er saa stridende mod de faktiske Forhold, som vel tænkes kan.

Ved at gennemgaa de tre Aar under det nuværende Styre har jeg vist, at vi ikke endnu er naaet til Balance. Sidste Aar naaede vi Balance paa Driftsregnskabet, fordi Socialdemokratiet og det radikale Venstre fremtvang, at man nedskrev Værdien af Statsbanernes Kul med 18 Mill. Kr. Havde denne Nedskrivning ikke fundet Sted, vilde man i Aar paa Driftsregnskabet have haft et mægtigt Underskud; det er en Kendsgerning. Og det vil heller ikke være muligt